

en Præst for Afvigelser fra Læren, kan Præsten ikke afskediges, medmindre Biskoppen anbefaler det, eller det sker ved Dom. Naar disse to Ting ere fastslaaede ved Lov, vil Ministeriet være afskaaret fra for Fremtiden selvstændigt at skønne over dette i vor Folkekirke i Øjeblikket saa brændende Spørgsmaal. Jeg mener, at Answeret for disse Sagers Afgørelse da er lagt hen, hvor det ene kan bæres, til Menigheden, som altsaa i Kraft af disse nye Bestemmelser faar en Ret til at rejse Anklage mod sin Præst overfor Kirkens Tilsynsmand, der skal give sin Anbefaling, sin Indstilling, sit Minde til en mulig Afskedigelse, bortset fra, at Afgørelsen kan ske ved Dom. Jeg ønsker at udtale om disse nye Paragraffer, at jeg mener ikke, at de udsætte Præsten for at blive foruroliget af sin Menighed paa utilbørlig Maade eller af uvæsentlige Grunde. Paragraffen foreslaar, at et eller flere Menighedsraadsmedlemmer, som ville rejse Klage mod Præsten, først skulle forhandle med ham personligt, og dernæst skal Sagen forelægges i et Menighedsraadmøde, hvor Præsten er til Stede. Hvis Sagen da ikke jævnes, skal der afholdes et nyt Menighedsraadmøde, hvor Præsten ikke er til Stede, og hvis da Flertallet af Menighedsraadets valgte Medlemmer beslutter det, skal Klagen indsendes gennem Provsten til Biskoppen, og i denne Klage skal det være klart oplyst, hvilke Punkter Anklagen gælder. Man vil saaledes se, at der, naar man tænker paa Præstens Stilling, er taget visse Forbehold med Hensyn til, naar han kan foruroliges af en Klage, idet der skal være et Flertal af Menighedsraadets valgte Medlemmer, som ønsker den og stemmer for dens Fremmie. Naar Sagen da kommer til Biskoppens Betænkning, kan der anvises forskellige Veje af ham til dens Behandling. Han kan indstille Præsten til Afsked, han kan afvise Klagen, han kan foreslaa, at Klagen kun imødekommes med en Tilrettevisning, og endelig kan han foreslaa noget, som jeg tror kan faa stor Betydning i kirkelig Henseende, nemlig, at vedkommende Præst, mod hvem Klagen er rejst, faar Paalæg om at holde en præsteviet Medhjælper, som man med et populært Navn kan kalde en Stråffekapellan. Døg kan et saadant Paalæg gøres afhængigt af, at Menigheden eller Menighedsraadet sikrer, at Halvdelen af Lønnen til denne paatvungne, præsteviede Medhjælper udredes ad frivillig Vej. Hvis Biskoppens Indstilling ikke efterfølges af Ministeriet, kan Biskoppen altid fordre Sagen henvist til den gejstlige Ret,

til Provsteretten, og Sagen kan saa gaa videre gennem de andre Instanser.

Jeg tror, at jeg hermed har nævnt det væsentlige, det afgørende i de nye Paragraffer, og jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie. Jeg vil gøre opmærksom paa, at dette Lovforslag, der i Fjor faldt i dette høje Ting ved en Afstemning, hvor Stemmerne stod lige, aabenbart vil komme til at foreligge paa Rigsdagens Bord Gang paa Gang, indtil det naar frem til en Vedtagelse, bliver ophøjet til Lov. Vi have jo i Øjeblikket, naar Talen er om Sognemenighedernes Indfyldelse paa Præstevalget, ministerielle Cirkulærer, der give alle Kommunens Beboere Adgang til middelbart at deltage i dette Valg. Disse ministerielle Cirkulærer have i sin Tid været Genstand for en Forhandling i det høje Folketing, hvor man ved en Dagsorden vedtog, at de her omhandlede Forhold skulde ordnes ved Lov, og dette Forslag, som her foreligger, tilsigter jo at indføre lovbestemte Regler for Sognemenighedernes Deltagelse i Præstevalg. Altsaa, jeg mener, at man maa vente, at et Lovforslag med et Indhold som dette Gang paa Gang vil blive forelagt den høje Rigsdag, indtil der virkelig naas en Vedtagelse, thi den Tilstand, der nu er gældende, er af Folketinget betegnet som en Tilstand, der snarest muligt bør afløses af lovfastede Regler. — Jeg tillader mig ogsaa at anføre, at jeg tror, at dette Lovforslag, som nu foreligger for det høje Ting, indeholder Betingelser for at bringe den Ro og Tryghed ind i vore kirkelige Forhold, som i høj Grad tiltrænges, og jeg skal derfor paa det varmeste anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Det andet Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Forfatter- og Kunstnerret af 29de Marts 1904, er i Hovedsagen vel kendt af dette høje Ting. Lovforslaget blev forelagt første Gang i Samlingen 1909—1910 og vedtaget her i Landstinget, men naaede i den Samling kun til 2den Behandling i Folketinget. I Fjor, altsaa i Samlingen 1910—1911, blev Forslaget fremlagt i Folketinget og blev med faa ret uvæsentlige Ændringer vedtaget der, men blev sendt op til dette høje Ting saa sent, at det ikke naaede til mere end 1ste Behandling. Nu foreligger altsaa dette Lovforslag paa ny, og jeg skal tillade mig som en Opfordring til det høje Ting om at tage velvilligt mod Lovforslaget at nævne, at af samtlige Lande, der have sluttet sig til Bernerkonventio-